

des eller anerkjendes under Folketirkens Navn, som her er evangelisk-lutherisk. Det er vistnok langt fra, at jeg sætter nogen høj Pris paa dette Navn, som jeg meget mere i den grundlovgivende Forsamling fraraadede, men nu er jo dog evangelisk-lutherisk den danske Folketirkens grundlovmæssige Navn, og det er dog aldeles klart, at den Stat, hvor Folketirken hedder den evangelisk-lutheriske, kan ikke kjende eller anerkjende modsatte Menigheder i sit Omraade under det samme Navn; thi naar et Religions-samsfund tillægger sig et saadant Navn, saa er det ligesom paa Trods, ligesom paa Strid, idet et saadant Samsfund giver sig ud for at være den sande evangelisk-lutheriske Menighed, medens Folketirken stemples til at være den falske. Skulde der desuden i Navnet den evangelisk-lutheriske Frimenighed findes noget som helst Kjendemerke, hvorved det fjendtlige Troessamsfund kunde skjelnes fra Folketirken, da maatte det være Dordet „fri“; men det er jo ikke Andet end en Uartighed, som derved siges Folketirken, dersom det skulde være nok at kalde sig en „fri“ Menighed, saa at man derved var noksom adskilt fra vor evangelisk-lutheriske Menighed, og denne Uartighed vilde ovenikjøbet være intetstgende nu, da, som alt bemærket, Folketirken, efterat Religionsfriheden er givet, i sit Forhold til andre Samsfund er ligesaa fri som de andre Menigheder, der ere eller kunne danne sig i Landet, saa at Folketirken ikke fortjener den Spot og Haan, som der jo vilde ligge i at anerkjende Folketirkens Navn evangelisk-lutherisk som det officielle Navn paa en fjendtlig Menighed, der havde til sit Kjendemerke, at den var „fri“. Jeg skal ikke videre gaae ind paa, hvad allerede er blevet omtalt, at selv om man vilde antage,

at dette Samsfund ved Titelen „Frimenighed“ vilde tilkjendegive, at det havde en anden langt friere Indretning end Folketirken, saa kunde det paa ingen Maade indrømmes; thi efter det os meddelte Udkast til dette Samsfunds Forsatning er det jo klart, at denne Menigheds Medlemmer ere forpligtede til langt Mere, end vor Folketirke i sin allerstrengeste Stikelse som Statskirken har forpligtet sine Præster paa, idet her for Alle findes flere symboliske Bøger, end nogenstunde Danske-Lov har nævnet.

Jøvrigt behøver jeg vist ikke at sige, at jeg meget gjerne vil unde denne og hvilken som helst Menighed, der danner sig, ikke alene den almindelige Religionsfrihed, som Grundloven hjemler, men ogsaa Anerkjendelsen fra Statens Side, om ikke for Andet, saa dog for at disse Menigheder kunne blive frie for den Afgift til Skolekassen, som jeg ogsaa satte mig imod, da Grundloven blev givet, ligesom jeg i det Hele satte mig imod, at der i § 82 blev gjort den Hentydning, som siden er traadt i Kraft, at der skal gjøres Skilsmisse mellem de afvigende Troessamsfund, saa det er en særegen Ting, at blive anerkjendt.

R e t t e l s e.

- Mr. 67, Sp. 1047, Lin. 3 f. n. staar: „Quarantainecommissionen“ læs: „Quarantainecommissionerne“
— 67, Sp. 1055, Lin. 16 f. o. samme Retteelse.